

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3Tos/55/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6816010063
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Ryant
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6816010063.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Ryanta a sudcov JUDr. Alojza Palaja a JUDr. Petra Chovanku, v trestnej veci odsúdeného K. B. a jeho návrhu na povolenie obnovy konania, na neverejnom zasadnutí dňa 13. júla 2016, o sťažnosti odsúdeného K. B., proti uzneseniu Okresného súdu Revúca zo dňa 25.04.2016, sp.zn. 2Nt/13/2016 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného K. B. **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Revúca podľa § 399 ods. 2 Tr. por. s poukazom na ust. § 394 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného K. B. na povolenie obnovy konania, pretože nezistil podmienky obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu Revúca sp.zn. 2T/86/2013.

Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote a to ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o verejnom zasadnutí zo dňa 25.04.2016 sťažnosť odsúdený K. B.. Túto sťažnosť následne písomne zdôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne písomným podaním zo dňa 30.06.2016. V jej dôvodoch prakticky argumentoval výškou uloženého trestu odňatia slobody v pôvodnom konaní, z jeho výmery je podľa jeho názoru totiž zistiteľné, že prvostupňový súd rozsudkom, ktorým schválil dohodu o vine a treste použil neúčinné ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák. Ak by mu bol ukladaný trest za použitia § 39 ods. 4 Tr. zák., dolnou hranicou trestnej sadzby by bol trest vo výmere štyroch rokov a ôsmich mesiacov odňatia slobody. Jemu však bol uložený trest odňatia slobody vo výmere šesť a pol roka. Ďalej dôvodil i tým, že prijal dohodu o vine a treste s prokurátorom z obavy ešte pred väčšou represiou. Podľa jeho názoru ďalej bol súd povinný zaoberať sa faktickým výpočtom jeho trestu, bol mu uložený trest na dolnej hranici nesprávne vypočítanej trestnej sadzby. Záverom sťažnosti požiadal o zrušenie napadnutého uznesenia s tým, aby krajský súd rozhodol v jeho prospech v intenciách jeho sťažnosti a bola mu povolená obnova konania.

Podľa § 192 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom. Po postupe v zmysle citovaného ustanovenia Trestného poriadku dospel krajský súd k záveru, že sťažnosť odsúdeného K. B. nebola dôvodne podaná.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods. 2 Tr. por. súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

V reakcii na obsah sťažnostných námietok odsúdeného K. B., považuje krajský súd za nutné zvýrazniť konštatovanie súdu prvého stupňa v napadnutom uznesení, že v rámci konania o povolení obnovy sa primárne rieši iba otázka, či nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré boli v konaní uplatnené, boli orgánom činným v trestnom konaní v čase rozhodovania o obžalobe neznáme a zároveň otázka, či by tieto samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine, resp. treste. V konaní o povolenie obnovy tak v zásade neplatí revízny princíp a vo veci činný súd sa zaoberá len výrokmi, pri ktorých sa navrhovateľ domáha povolenia obnovy konania. Z obsahu rozsudku Okresného súdu Revúca sp.zn. 2T/86/13 zo dňa 15.07.2013, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste uzavretá medzi prokurátorom a sťažovateľom je zistiteľné, že pri ukladaní trestu bolo použité síce ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák., súčasťou ktorého je aj časť za bodkočiarkou aplikácii tzv. „asperačnej zásady“. Nálezom Ústavného súdu zverejneným 21.12.2012 stratila účinnosť, preto prvostupňový súd správne zisťoval, či trest mu bol vymeraný v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zákona s použitím zrušenej tzv. „asperačnej zásady“ alebo bez použitia „asperačnej zásady“. Z obsahu zápisnice o konaní o dohode o vine a treste z pripojeného spisu totožného súdu sp.zn. 2T/86/13 v časti „Upozornenie“ je zistiteľné, že sťažovateľ v procesnom postavení obvineného bol upozornený na to, že zákon za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák., prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona, dovoľuje uloženie trestu odňatia slobody vo výmere od 7 rokov do 12 rokov. Avšak vzhľadom k tomu, že spáchal viac úmyselných trestných činov, z ktorých jeden je zločinom, spáchaný viacerými skutkami, v zmysle ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák., zvyšuje sa pri ukladaní úhrnného trestu horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu, t.j. po zvýšení hornej hranice trestnej sadzby prichádza reálne v úvahu uloženie trestu odňatia slobody od siedmich rokov do šestnásť rokov. Prokurátor v zmysle ustanovenia § 39 ods. 4 Tr. zák. môže navrhnúť súdu, pri uznaní viny, uloženie trestu odňatia slobody, ktorý môže byť znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby s výnimkou trestných činov uvedených v § 39 ods. 3 písm. a/ Tr. zákona, kde trest odňatia slobody nesmie byť nižší než dvadsať rokov odňatia slobody. Na základe uvedeného potom súd prvého stupňa dospel k správne záveru, že sťažovateľovi nebol v základnom konaní vymeraný a ani ukladaný trest odňatia slobody v zmysle neúčinného ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zákona 2. časť vety za bodkočiarkou, ale znížením dolnej hranice trestnej sadzby s použitím § 39 ods. 4 Tr. zákona, keď uložil trest odňatia slobody vo výmere šesť a pol roka. Návrh na povolenie obnovy konania podaný odsúdeným K. B. preto nepovažoval za dôvodný. Taký záver si krajský súd v plnom rozsahu osvojil, reagujúc v podrobnostiach aj na sťažnostné námietky odsúdeného, zvyšnú argumentáciu prvostupňového súdu by bolo už nadbytočné na tomto mieste opakovať, je uvedená na stranách 3 a 4 napadnutého uznesenia. Vo vyššie uvedenom ide o podstatné skutočnosti, a podklade ktorých krajský súd sťažnosť odsúdeného K. B., považujúc ju za nedôvodnú, zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.